

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **T. R.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 25 lutego 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok łączny Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt III K (...)

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. K. (Kancelaria Adwokacka w K.), obrońcy z urzędu skazanego T. R. , kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku podano, że T. R. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 lipca 2010 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 maja 2011 r., sygn. akt II AKa (...), za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. popełnione w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 15 lutego 2008 r. do 6 marca 2008 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 20 sierpnia 2008 r. do 20 sierpnia 2009 r.;

2. Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lipca 2013 r., sygn. akt II AKa (...) oraz - w wyniku wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt IV KK 246/14 - wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa (...), za ciąg sześciu przestępstw z art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionych: od bliżej nieustalonego dnia 2006 r. do 27 marca 2007 r., w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 1 sierpnia 2007 r. do 1 października 2007 r., w okresie od bliżej nieustalonego dnia czerwca 2007 r. do końca września 2007 r., w okresie od 4 czerwca 2007 r. do 31 grudnia 2007 r., w okresie od bliżej nieustalonego dnia września 2007 r. do 14 czerwca 2008 r., w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2007 r. do 25 lutego 2008 r. - na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda - z zaliczeniem na poczet kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 20 sierpnia 2009 r. do dnia 20 listopada 2014 r.

3. Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II AKa (...) za:

- przestępstwo z art. 272 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2000 r. do dnia 31 lipca 2007 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,

- przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2004 r. do lipca 2006 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych

grzywny po 20 zł każda - z orzeczeniem kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 20 zł każda;

4. przy czym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt III K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...):

- rozwiązano orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II AKa (...),

- w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami: Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 lipca 2010 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 maja 2011 r., sygn. akt II AKa (...); Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa (...) oraz Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II AKa (...), orzeczono wobec skazanego karę łączną 11 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 20 sierpnia 2008 r. do dnia 20 sierpnia 2009 r., od 20 sierpnia 2009 r. do 20 listopada 2014 r. oraz okresy kar dotychczas odbytych; skazany odbywa karę pozbawienia wolności w okresie od 5 lipca 2016 r. do 20 września 2020 r.;

- w miejsce kar jednostkowych grzywny wymierzonych wyrokami: Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa (...) oraz Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II AKa (...), orzeczono wobec skazanego karę łączną 450 stawek dziennych grzywny, po 20 zł każda; postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt III Ko (...), orzeczono wobec skazanego wykonanie 225 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, przyjmując, że jeden dzień zastępczej kary pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny, w miejsce kary łącznej grzywny w wymiarze 450 stawek dziennych w kwocie po 20 złotych każda stawka, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 grudnia 2015 r.,

sygn. akt III K (...); karę 225 dni pozbawienia wolności skazany będzie odbywał w okresie 17 stycznia 2026 r. - 30 sierpnia 2026 r.;

5. Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), za:

- przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 272 k.k. oraz w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 14 lipca 2008 r. do dnia 21 lipca 2008 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 20 zł każda,

- przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 22 listopada 2002 r. do dnia 14 grudnia 2004 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda,

- przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2004 r. do listopada 2007 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych po 20 zł każda - z orzeczeniem kary łącznej 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wysokości 280 stawek dziennych po 20 zł każda; karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał w okresie 20 września 2020 r. - 17 stycznia 2026 r.

Następnie wskazano, że:

- Sąd Okręgowy w K. wyrokiem łącznym z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt. III K (...):

- I. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w miejsce kary łącznej 11 lat pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie II wyroku łącznego Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt III K (...) oraz kary łącznej 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie III wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K (...), orzekł wobec skazanego T. R. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 14 lat i 6 miesięcy;

II. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k. w miejsce kary łącznej grzywny w wysokości 450 stawek dziennych po 20 zł każda orzeczonej w punkcie III wyroku łącznego Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt III K (...) oraz kary łącznej grzywny w wysokości 280 stawek dziennych po 20 zł każda orzeczonej w punkcie III wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K (...), orzekł wobec skazanego T. R. karę łączną grzywny w wymiarze 600 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I wyroku łącznego zaliczył skazanemu okresy uprzednio zaliczone na poczet podlegających łączeniu kar pozbawienia wolności oraz okres dotychczas odbytych kar podlegających łączeniu, a to od dnia 20 sierpnia 2008 r. do dnia 20 listopada 2014 r., od dnia 30 lipca 2015 r. do dnia 8 lutego 2016 r. oraz od dnia 5 lipca 2016 r. do dnia 29 marca 2018 r.;

IV. na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie wyroki podlegające połączeniu pozostawił do odrębnego wykonania.

- Apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości, wniosła obrońca skazanego, na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucając rażącą niewspółmierność kary przejawiającą się w zastosowaniu przez Sąd I instancji błędnej metody łączenia kar, tj. metody asperacji ukierunkowanej na kumulację, podczas gdy bliskość podmiotowa, bliskość przedmiotowa, bliskość czasowa między zbiegającymi się przestępstwami, jak również okoliczności zaistniałe po wydaniu poszczególnych wyroków, w tym w szczególności opinia o skazanym przemawiają za stosowaniem metody absorpcji.

- W oparciu o ten zarzut obrońca wniósł o zmianę w wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej (z uzasadnienia wynika, że kar łącznych – zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny) z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok łączny w ten sposób, że obniżył karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w jego pkt I do 13 lat (pkt I wyroku), a w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy (pkt II). Zasadził

od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 147,60 zł, w tym VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym (pkt III) oraz zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie w drugiej instancji (pkt IV).

Kasację od tego orzeczenia wniosła obrońca z urzędu skazanego. Zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

I. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na oczywiście dowolnym zaaprobowaniu stanowiska Sądu Okręgowego i ustalenie, iż zachodziły podstawy do wydania wyroku łącznego tylko w oparciu o dyrektywy zawarte w art. 85 k.k. i art. 85a k.k., podczas gdy przesłanką wydania wyroku łącznego jest nie tylko istnienie przesłanek materialnoprawnych, ale również ocena sytuacji procesowej skazanego pod kątem treści art. 4 k.p.k. (w uzasadnieniu skargi jest mowa o art. 4 § 1 k.k. – uw. SN) i rozważenie czy zastosowanie innego połączenia kar (na bazie innego zbiegu przestępstw) stworzy dla skazanego sytuację korzystniejszą niż w wypadku odrębnego wykonywania wyroków;

II. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na oczywiście dowolnym zaaprobowaniu stanowiska Sądu Okręgowego, który nie docenił w sposób dostateczny zachowania skazanego w zakładach karnych, pomimo zalegających w aktach opinii o skazanym, z których wynika, że zachowanie i postawa skazanego jest oceniana przez wychowawców jako umiarkowane a proces resocjalizacji przebiega prawidłowo, co miało niewątpliwy wpływ na zastosowanie zasady łączenia kar;

III. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. i art. 458 k.p.k. poprzez nieprawidłową kontrolę instancyjną i zaaprobowanie stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., co miało wpływ na treść wyroku, poprzez brak uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, polegający na powierzchownym zbadaniu związków przedmiotowo - podmiotowych pomiędzy poszczególnymi przestępstwami popełnionymi przez skazanego”.

Nadto obrońca zarzuciła „rażące naruszenie przepisów prawa materialnego mające wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

IV. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 85 k.k. i art. 86 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na połączeniu kar orzeczonych w stosunku do skazanego przy zastosowaniu zasady asperacji, w sytuacji gdy istniały przesłanki uzasadniające zastosowanie zasady absorpcji”.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozstrzygnięcia Sądowi I instancji. Zwróciła się też o zasądzenie nieuiszczonych w żadnej części kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator reprezentujący Prokuratora Regionalnego w K. wniosł o jej oddalenie jako bezzasadnej, z tym że w uzasadnieniu zajętego stanowisko wskazał, iż „kasacja ta nie zasługuje na uwzględnienie i winna ulec oddaleniu, jako oczywiście bezzasadna”. Przed terminem posiedzenia skazany nadesłał pismo datowane 10 lutego 2020 r., stanowiące „rozszerzenie (rozwiniecie) uzasadnienia kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną, co dawało możliwość jej oddalenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Przed podaniem powodów takiej oceny skargi, celowe będzie wspomnieć, że respektowanie zasady, iż odwołujący się (inny niż prokurator) może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom (art. 425 § 3 k.p.k.), powinno dyktować obrońcy zaskarżenie wyroku Sądu Apelacyjnego nie w całości, ale w zakresie rozstrzygnięć ujętych w pkt I i II. Mając na uwadze treść zarzutów wypada jednak przyjąć, że taka była intencja skargi. W drugiej kolejności wypada zwrócić uwagę na wadliwość postulatu przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji w sytuacji, gdy postulowano uchylenie tylko wyroku Sądu Apelacyjnego. Dopiero w uzasadnieniu kasacji wskazano, iż „niezbędne jest uchylenie także orzeczenia sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi”. Należy wreszcie zaznaczyć, iż wymóg prawidłowego sporządzania kasacji (także zwykłego środka odwoławczego) wyklucza używanie sformułowania „w szczególności”, poprzedzającego zarzuty mające konkretyzować twierdzenie o zaistnieniu rażącego naruszenia prawa.

Sugeruje ono, że autorka skargi dostrzega inne jeszcze niż podniesione uchybienia, których jednak z niewiadomego powodu nie wymienia.

W odniesieniu do jednoznacznie wyartykułowanych zarzutów kasacji trzeba zaś wskazać, że sytuują one tę skargę na granicy dopuszczalności. Uwaga ta w pierwszej kolejności odnosi się do zarzutu obrazu prawa materialnego, którego podniesienie jest czysto instrumentalne, jest bowiem widoczne, że pod pozorem zarzutu obrazu prawa materialnego, który w apelacji (co znaczące - autorstwa skarżącej) nie został podniesiony, obrońca ponawia apelacyjny zarzut wymierzenia skazanemu kary (kar) rażąco niewspółmiernej, co nie jest dopuszczalne, o ile skarżący nie wykazuje, że niewspółmierność kary wynika z rażącego naruszenia prawa (zob. art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.). Dla autorki kasacji, podmiotu fachowego, powinno być oczywiste, że wskazane przez nią, zresztą nieprecyzyjnie (art. 86 k.k. ma szereg jednostek redakcyjnych) przepisy prawa materialnego, zwłaszcza art. 86 § 1 k.k., dopuszczają kształtowanie kary łącznej na zasadach absorpcji, asperacji i – z pewnymi ograniczeniami – kumulacji, zatem nie można mówić o ich obrazie z tego powodu, że sądy obu instancji wymierzały T. R. kary łączne na zasadzie asperacji.

Zupełnie chybione są też zarzuty rażącego naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów prawa procesowego, które również, co do istoty, nadal kwestionują wymiar kar łącznych, nawet przy złagodzeniu w drugiej instancji kary pozbawienia wolności.

Skarżąca w trzech punktach wskazuje na obrazę art. 433 § 2 k.p.k., która miałaby miejsce, gdyby Sąd nie postąpił zgodnie z tym przepisem, tj. nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji. Jak wcześniej podano, zawierała ona jeden zarzut – wymierzenia skazanemu rażąco niewspółmiernych (zbyt surowych) kar łącznych, wobec błędnego odstąpienia przez Sąd I instancji przy łączeniu kar od metody absorpcji. Sąd odwoławczy zarzut ten wszechstronnie rozważył, uznał, że zachodzi przesłanka do złagodzenia kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu przez Sąd Okręgowy, ale też wykazał, że zasadnie Sąd ten karę łączną kształtował na zasadzie asperacji. Trafnie podkreślił, że stosowanie przy wymierzaniu kary łącznej zasady absorpcji czy też kumulacji

traktować należy jako rozwiązania skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia oraz uznał, że brak jest wyjątkowych okoliczności przemawiających za stosowaniem wobec T. R. najkorzystniejszej zasady orzekania kary łącznej. Podkreślił, że popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej niż wynikającej z absorpcji, zaś fakt wielokrotnego popadania przez skazanego w konflikt z prawem, tak jak czynił to T. R. (Sąd I instancji podkreślił, że dopuścił się 12 przestępstw objętych czterema wyrokami skazującymi), nie uzasadnia w żadnym razie stosowania wobec niego przy orzekaniu kary łącznej zasady absorpcji.

Sąd Apelacyjny miał też w polu widzenia związek przedmiotowo-podmiotowy czynów objętych wyrokami podlegającymi łączeniu i podzielił ocenę Sądu *a quo*, iż nie był on bardzo ścisły, skoro okres działalności przestępczej skazanego wynosił 8 lat, a swoimi przestępczymi działaniami naruszył różne dobra prawne. Twierdzenie obrońcy, na którym został oparty trzeci zarzut kasacji, tej konstatacji nie podważa, poprzestając na wskazaniu, że „w przedmiotowej sprawie brak jest głębszych rozważań na temat zachodzącego związku przedmiotowo-podmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Sądy również nie zauważają bliskości czasowej zapadłych wyroków”. Ogólnikowość tego twierdzenia każe przyjąć, że sama skarżąca nie jest w stanie wykazać (nie uczyniła tego i w apelacji) w czym przejawia się wspomniany związek pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, jak też bliskości czasowa zapadłych wyroków. Niezależnie od faktu, że nie tyle bliskość czasowa wyroków, ile osądzonych przestępstw rzutuje na kształtowanie kary łącznej, skarżąca najwyraźniej nie zauważa, że skazujące T. R. 4 wyroki zapadały w latach 2010 – 2017, przy czym odstęp czasowy pomiędzy nimi nie był mały, co widać zwłaszcza w przypadku wyroków opisanych wyżej w pkt 3. i 5. (odstęp ponad 3-letni). W odniesieniu do trzeciego zarzutu kasacji celowe będzie też wspomnieć, że błędnie wiąże art. 433 § 2 k.p.k. z art. 440 k.p.k., których naruszenie jest skutkiem odrębnych uchybień sądu odwoławczego. Treść zarzutu nie uprawnia też do wskazywania jako naruszonego art. 458 k.p.k.

Sąd odwoławczy wyraźnie złagodził orzeczoną wobec skazanego przez Sąd I instancji karę łączną pozbawienia wolności, co oznacza, że podzielił pogląd

obrońcy o rażącej niewspółmierności tej kary. W ocenie Sądu *ad quem* niewspółmierność ta zaistniała nie z powodu niezastosowania przy kształtowaniu kary zasady absorpcji, ale nienadania należytego znaczenia faktom dotyczącym oceny zachowania T. R. w trakcie postępowania wykonawczego. Ustalono bowiem, że jego zachowanie i postawa w dotychczasowym okresie odbywania kary pozbawienia wolności oceniane są jako umiarkowane, był on kilkakrotnie nagradzany i tylko raz karany dyscyplinarnie. Z opinii o skazanym można wywieść wniosek, że prowadzony proces resocjalizacji zmierza do pozytywnego ukształtowania jego postawy, tym bardziej, że wykazuje on krytycyzm wobec popełnionych przestępstw. Te stwierdzenia Sądu Apelacyjnego przeczą zarzutowi z pkt II kasacji, jakoby organ ten zaaprobował stanowisko Sądu I instancji co do umiarkowanego znaczenia opinii o zachowaniu się skazanego w trakcie odbywania kary.

Jak wspomniano, w apelacji obrońca podniosła tylko zarzut rażącej niewspółmierności kary, zatem nie jest zrozumiałe upatrywanie – w ramach zarzutu pierwszego kasacji – naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. z powodu nierozważenia, czy „zastosowanie innego połączenia kar (na bazie innego zbiegu przestępstw) stworzy dla skazanego sytuację korzystniejszą niż w wypadku odrębnego wykonywania wyroków”. Można też zauważyć, że skarżąca w żaden sposób nie wykazała, jakie to inne połączenie kar wchodzi w rachubę oraz pominęła, iż wydany wobec T. R. wyrok łączny stwarza dla niego postulowaną sytuację korzystniejszą niż w wypadku odrębnego wykonywania poszczególnych wyroków, skoro kary łączne zostały ukształtowane na zasadzie asperacji, zaś Sąd Apelacyjny zauważył, że suma kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego połączonymi wyrokami wynosiła 16 lat i 4 miesiące. Nadto obrońca wychodzi z błędnego założenia, iż wymierzenie kary łącznej w ramach wyroku łącznego zawsze powinno być dla skazanego korzystne, czemu przeczy np. treść art. 89 § 1a k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia.

Wobec zgłoszenia przez obrońcę wniosku o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z

dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1513 ze zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata wspomniane koszty, przy czym wysokość należnej kwoty określono według stawki ustalonej w § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18), podwyższając ją, zgodnie z § 4 ust. 3 tegoż rozporządzenia, o stawkę podatku od towarów i usług.

Sytuacja materialna skazanego, powodująca zwolnienie go od kosztów sądowych przez sądy orzekające w obu instancjach, uzasadniała zwolnienie go na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. także od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.